

EL SOPAR DEL «RONSANA»

Com ja s'havia anunciat i convidat, el dissabte dia 16 d'abril va tenir lloc al Restaurant La Vall el tradicional «sopar de germanor» que la nostra Revista organitza anualment en agraïment als seus redactors i col·laboradors. Normalment sempre la participació es limitava a les persones que més directament intervenen en la confecció i distribució de «Ronsana», però vist que la festa cada vegada resultava més complerta, i que la consideràvem interessant per a tothom, va semblar oportú fer una invitació pública a tots els lectors i simpatitzants, intentant que aquesta festa que fins ara era solament del «Ronsana», fos en el futur de tot el poble. Es van posar a la venta els corresponents tiquets amb l'esperança que la idea tindria acceptació, i prova que la va tenir és que els assistents van ser més del doble dels anys anteriors (un centenar), que van fer gairebé insuficient el menjador de «La Vall», tot i que alguns que no hi solien faltar mai, per força major els va ser impossible assistir-hi aquesta vegada.

L'acte consisteix en un sopar, senzillet però ben preparat, i, quan la cosa ja està una mica animada, en Jaume Farriol s'aixeca per anunciar que comença l'edició d'un «Ronsana» llegit. A continuació vénen els diferents parlaments de gairebé tots els redactors de la revista, cadascun amb la seva secció habitual que més o menys han preparat per aquesta ocasió. Val a dir que tots, cada un amb el seu estil particular, resulten molt interessants; després d'un que et fa partir de riure en ve un altre de molt seriós que et fa reflexionar, i així, n'hi ha per tots els gustos, fins que, després d'una llarga estona —encara que es trobi curta— es posa el punt final.

Enguany, a més a més, la festa tenia nous alicients. Per iniciativa de l'Associació de Propietaris de Zona Primavera, s'han establert uns premis anuals consistents en uns artístics trofeus, que cada any seran adjudicats en el transcurs d'aquest «sopar». Un que s'anomenarà «Trofeu Ronsana», a l'entitat socio-cultural que més hagi destacat per la seva activitat en el transcurs de l'any anterior, i un altre per a premiar l'actor o actriu del grup teatral del Casal que hagi tingut una actuació més brillant en el mateix període.

Tot i que faltava experiència en aquests afers, i que la cosa a vegades pot resultar difícil i compromesa, es va aconseguir reunir un jurat de sis persones, repre-

sentants de sis entitats del poble, que va deliberar durant una bona estona i va donar el seu veredicte: la millor entitat l'Agrupació Folklòrica, i la millor actriu la Magda Tura. Un llarg aplaudiment va segellar l'encert del jurat, que ningú va discutir.

Membres de l'Associació patrocinadora van fer entrega dels trofeus als guanyadors: a l'Agrupació Folklòrica en la persona del seu president Joan Espuña (a la pàg. 23 ho explica detalladament la crònica de Zona Primavera), i

per part de la Magda Tura a una companya del grup (ella es trobava assajant «La Passió»).

I aquí es va donar per acabada la vetllada, amb el desig unànim de tornar-hi l'any que ve.

Enguany va assistir al «Sopar» especialment invitat, i per donar encara més relleu a l'acte, en Jaume Guillamet, periodista, sots-director de «Catalunya/Exprés». Va pronunciar el parlament que transcrivim a continuació:

«Ronsana» de Santa Eulàlia

He de dir-vos en primer lloc que em complau especialment aquesta invitació de la revista «Ronsana». Primer, perquè em dóna una oportunitat excel·lent de conèixer la gent de Santa Eulàlia. Aquest poble aviat farà vuit anys que el conec, gràcies a la que aleshores era la meva xicota i des de en fa cinc i escaig és la meva dona. Venim de tant en tant a la caseta que tenen aquí els meus sogres i fins i tot hi hem passat alguna temporadeta. La vida que hi hem fet, però, ha estat ben bé de forasters, amb les coneixences indispensables que s'adquireixen a les botigues i per alguna casualitat. Això és una cosa que jo, com a home de comarques que també sóc, sempre he detestat, però comprovo que una mica hi estem condemnats els que ens toca viure a la gran Barcelona. Ja dic que només una mica, no em vull treure cap culpa del cim. Procuraré d'ara en endavant sentir-m'hi més com de casa.

«Ronsana», doncs, també la coneixia. No us diré pas que l'hagi seguit cada mes, perquè tampoc és veritat, però sí que n'he vist alguns exemplars de tant en tant. Per mi va ser una sorpresa molt agradable. La veritat és que a primer cop d'ull no m'ho havia pensat.

La meva especialització en l'estudi de la premsa catalana i, de manera particular, en la premsa local i comarcal ve del meu origen mateix com a periodista a la de la meva ciutat de Figueres, on vaig coincidir a les pàgines de «V. P.», abreviatura postconciliar del setmanari «Vida Parroquial», amb l'amic Jaume Farriol a qui avui he tingut el goig de conèixer personalment. Una de les meves preocupacions ha estat durant molt temps, i encara ara, trencar la indiferència amb que des de Barcelona, la nostra capital dels catalans, s'ha vist durant molt de temps la vida de les comarques, de la que la petita

premsa pròpia n'ha estat tradicionalment i en comença a tornar a ser uns dels millors exponents. Una bona part de la meua activitat professional, especialment els anys que vaig ser cap d'informació comarcal de Tele/eXprés, ha estat inspirada en aquest sentit. Però sobretot vaig posar especial il·lusió en el llibre «La nova premsa catalana», publicat ara fa dos anys, que és fins el moment l'únic estudi publicat sobre el seu ressorgiment de l'opressió a que l'ha sotmès tants anys el franquisme, alhora que una reivindicació del paper fonamental que hi ha tingut la premsa comarcal.

Crec que la premsa comarcal és un dels exponents més clars de la personalitat de Catalunya. Som un país no massa gran, però molt ple. Cada comarca és de fet un petit país i entre totes fem aquesta pàtria que durant quasi quaranta anys no solament ens han negat, sinó que també ens han fet malbé. El Vallès, tant l'un com l'altre, n'és un dels exemples més clars. Sovint quan venim de Barcelona, camí de Sta. Eulàlia, constatem la destrucció física a que està sotmesa aquesta comarca, com tantes d'altres. Les mateixes urbanitzacions que en principi són un fet social positiu han contribuït en molts casos de manera decisiva a aquesta destrucció de l'entorn natural. Les vuit-centes que ens van contabilitzar fa algun temps com a il·legals solament a l'àmbit administratiu del que se'n diu la província de Barcelona en són una demostració palpable. I no solament això, sinó també que sovint s'han ocasionat greus perjudicis a la gent que de bona fe ha comprat parcel·les.

Si hi ha hagut durant el franquisme una destrucció física del país deguda al caràcter antidemocràtic de la dictadura i a la corrupció que

(segueix a la plana 34)